

**ת"פ 51198/02 - אברהם שאול נגד מדינת ישראל - רשות המסים
אגף המכס ומע"מ**

בית משפט השלום באשדוד

ת"פ 51198-02-15 מדינת ישראל נ' שאול

בפני כבוד השופט יהודה ליבליין
ה המבקש אברהם שאול ע"י ב"כ עוה"ד ת' סולומון /או ת' שיהאב
נגד מדינת ישראל - רשות המסים אגף המכס ומע"מ
המשיבה ע"י ב"כ עו"ד ג' אורלב

החלטה

1. המאשימה הגישה כתוב אישום כנגד מר שאול אברהם (להלן - "ה המבקש"), ובגדרו הואשם המבקש ביצוע עבירות שונות על פקודת המכס [נוסח חדש], חוק מס קניה (טובין ושירותים), תש"ב-1952 וחוק מס ערף מוסף, תש"ז-1975.

2. בכתב האישום נטען העובדות הבאות, אשר להשיקת המאשימה מבוססות את אשמת המבקש בעבירות שיויחסו לו:

"בתאריך 26.06.13 הגיע הנאשם באמצעות חברתعمالות מכס אויל קרגו (להלן, "סוכן המכס") רשיון יבוא שמספרו 0327029575 על מנת לשחרר מפיקוח המכס רכב מסווג מרצדס c מספר שלדה 946799 DF, במסגרת יבוא אישי (להלן, "הרכב").

רישון היבוא מספר 0327029575 כלל חשבון ספק, רישיון יבוא, כתוב הרשותה לסוכן המכס, שטר מתען, הצהרת יבואן בנוגע לשווי הרכב, טופס מסירת מידע לאיומות הערך המוצהר של הרכב היבוא אישי, ומסמכי הרכב (להלן, "הרשימון").

על פי חשבון הספק UMC GROUP OF OAKLAND (להלן, "הספק") שמספרו 7175 מתאריך 22.05.13 המצויר לרשיון, הוזכר על ידי הנאשם למכס כי ערך הרכב הינו בסכום של \$26,121.

בתאריך 25.4.13 רכש הנאשם בבנק הפעלים בע"מ המרכז לscalar בינלאומי סניף אויל יהודה סכום של \$39,000.

באוטו התאריך, 25.4.13, העביר הנאשם לחשבון הספק שתי העברות בנקיות הבאות:

בעברה-8 657-03-007299-\$23,000 סכום של \$23,000

בעברה-5 657-03-007300-\$16,000 סכום של \$16,000

סה"כ \$39,000

בבדיקה שנערכה על ידי עובדת המכסגב. חנה מלכה באתר האינטרנט בשם- COM/.CORS-FOR-

עמוד 1

SALE הרכב נמכר (SOLD) בסכום של \$39,888.39 ולא כמו שמצוחר לרשות המכס."

3. עם סיום פרשת התביעה העלה המבוקש את הטענה, כי אין עליו להשב לאשמה, וזאת בהתבסס על הוראת סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח חדש], תשמ"ב-1982, הקובע:

"נסתימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכואורה, זוכה בית המשפט את הנאשם - בין על פי טענת הנאשם ובין מיזמתו - לאחר שנותן לתובע להשמיע את דבריו בעניין; הוראות סעיפים 182 ו-183 יחולו גם על זיכוי לפי סעיף זה."

4. בבקשתה נטען כי "האישומים דnen, התלוים על בלימה רועעה מלכתחילה, לא מצאו אחיזה מספקת במסגרת הריאות שהוצעו מטעם המשיבה".

עוד טען המבוקש כי סכום ההעברות הכספיות שביצע עמדו על סך של \$1,121,42, וסכום זה אינו עומד מול התίזה של המדינה בכתב האישום ולפיה מחיר הרכב הינו בסך \$39,000. לגישתו (ראה סעיף 9 לבקשתה), הוא נתן את גרטתו בצורה מפורשת בהודעותיו לפני חוקרי המאשימה, ואין בהודעות אלה, אשר הוגשו בהסכם, כדי להוסיף משקל מפליל כלפיו.

5. המאשימה השיבה, כי על פי ההלכה הפסוקה די בשלב זה בקיומן של ראיות דלות ובסיסיות כדי לחיבר את הנאשם להשב לאשמה.

עוד נטען, כי במסגרת בקשה מסוג זה אין בית המשפט שוקל שיקולי מהימנות, אלא על בית המשפט לבדוק האם יש בחומר הריאות המצוי בעת זה בתיק בית המשפט כדי להביא להרשעת הנאשם.

לгинת המאשימה, היא הציגה ראיות לכל העובדות המפורטות בכתב האישום, וכי על המבוקש לספק הסברים לסכומי ההעברות שבוצעו על ידו.

6. הנאשם בזכותו תשבה שלו השיב, כי בעת זו כל שהציגת המאשימה הוא את רשיimon היבוא ובונוסף לכך מוצגים נוספים ופרוטומות שהם חסרי ערך ראויים בהיותם בלתי קבילים.

עוד מוסיף המבוקש כי העברת דולרים בסכום שונה מהסכום המופיע ברשיimon היבוא, ואף מן הסכום שהמאשימה מציגה כערך הרכב, אין בו ולא כלום.

7. יש לציין, כי המאשימה, **ambil Shnitin la hitor lek**, הגיש תשבה לתשובה, ואני מתעלם מן האמור בתשובה

לאחר עיון בטענות הצדדים הגעתו לכלל מסקנה, כי דין הבקשתה להידוחות.

על הבדיקה שעלה בית המשפט לבצע, עת נטען בפנוי בקשה, כי "אין להшиб לאשמה", עמד בת המשפט העליון בע"פ 405/80 **מדינת ישראל נ' שדמי**, פ"ז לה(2) 757 (1981) (פורסם באתר "גבוו").

"לדעתי, נתפס השופט המלמד לכלל טעות יסודית בעניין תפקידו של בית המשפט, כשהוא בוחן אחרי סיום עדויות התביעה, אם האשמות הוכחו לכואורה, כאמור בסעיף 214 לחוק סדר הדין הפלילי, תשכ"ה-1965.

עוד זמן ניכר לפני חקיקת חוק סדר הדין הפלילי נפסקו הלוויות בראיות בשאלת, מתי על בית המשפט לקבל את הטענה, שאין על הנאשם להшиб לאשמה. בע"פ [1] 26/49, בעמ' 420, צוטטו בהסכם בעניין זה על ידי השופט חשיין דבריו של ז肯 השופטים Gordon-Smith בע"פ 42/48 [4], שאמרה:

מן ההכרח כי תהינה ראיות להוכחת האשמה כפי שתוארה. ראיות אלה מותר שתהinya קלושות או שההאשמה כוללת יסודות של הוכחתם דרישות ראיות ניכרות, ובהעדר ראיות אלה אין על מה להшиб. לדוגמה: במקרה של גנבת חפצים, מן ההכרח, כי תהinya הוכחות שהחפצים נגנבו, והוא הדין בתביעה על החזקת חפצם גנובים... אולם בשלב זה אין בבית המשפט שוקל את העדויות או את מידת מהימנותם של העדים מגדיע העדות; שיקולו צריכים להיות מכוונים לשאלת: אם יש הוכחות כלשהן, ואם לאו; ובמלים 'hocchot kleshein' איני מתקoon לקורטוב של הוכחות. משומך לך, ואם בית המשפט סבור, כי קיימות הוכחות באלה, או בנסיבות אחרות, יש לדרש מההגנה להшиб'

בפסק הדין המנחה בעניין זרקה (ע"פ 28/49 (2)) הסביר השופט אגרנט (כתוארו אז) את ההבדל בין 'חובה הוכחחה' ובין 'חובה הרואה'. בין היתר, מסביר השופט אגרנט (שם, בעמ' 525), שלאחר שהקטיגוריה הביאה הוכחות, אשר מספיקות לכואורה כדי ביסוס אשמה, והנאים נמנעו מלhabia מצדיהם עדות כל שהוא, עדין אין פירושו של דבר, שבית המשפט חייב להרשיע את הנאשם, אלא אז 'חייב בית-המשפט לשקל את הוכחות של הקטיגוריה, ועליו לעשות כן משתפי הבדיקות הבאות:

(א) בית-המשפט צריך לשאול את עצמו אם הוא מאמין לדברי העדות.

(ב) עליו לקבוע מה המשקל שיש ליחס למסיבות שהוכחו'

במה שאותו פסק-דין נאמר (בעמ' 526):

'כאשר נמנעו הנאשם מהמציא עדות כלשהי, לשם סתרת הוכחות שהביאה הקטיגוריה והמספיקות לכואורה, יהיה גורלו תלוי, איפוא, במשקל אשר בית-המשפט עשוי ליחס לאותן הוכחות, בשים לב למבחן הקובלע, שעל הקטיגוריה להוכיח את האשמה במידה הנעה מכל ספק. ברם, מבחינה מעשית, ברור הדבר כי ברוב המקרים, בהם קיימים שני התנאים האמורים (הוכחה לכואורה מצד הקטיגוריה וחוסר עדות מצד הנאשם), לא תהיה בידי בית-המשפט ברירה אחרת - אם הוא מאמין לעדויות הקטיגוריה ומיחס להן את המשקל הרואוי, ואם אין מכילות רמז כלשהו לטובת הנאשם - אלא לפ██וק לחובתו. לשון אחרת, כאשר הנאשם אינו מшиб על הוכחות 'לcaeורה' שהגישה הקטיגוריה, עשוות אלה ליהפּר - גם בלי להסיק ממשיקת הנאשם מסקנה לרעתו - להוכחות המשכנעות במידה הנעה מכל ספק'.

יש לזכור, שדברים אלה נאמרו לפני חקיקת סעיף 145א לחוק סדר הדין הפלילי, לפיו הימנעות הנאשם מהheid עשויה לשמש חיזוק למסקל הריאות של התביעה וכן סיוע לריאות התביעה במקומ שדרוש להן סיוע... לאחרונה נדונה השאלה בדבר ראיות המסתפיקות כדי לדחות טענה, שאין להшиб עלהאשמה, בפסק דין, שניתן מפי השופט שmagar בע"פ 732/76 [3]. את ההלכה בעניין זה מסכם השופט שmagar בזו הלשון, בעמ' 179 - 180:

'בית-המשפט לא יטה אוזן קשחת לטענה שלפיה אין להшиб לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב-האישום. ראיות בסיסיות לעניין זה אין משמען כאמור ראיות שמקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר, אלא בדברי בית-המשפט העליון, בע"פ 28/49 הנ"ל, ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחותראשונית, המעבירת את הנטול של הבאת ראיות (להבדיל מנטול השכנו) מן התביעה לנאים. לעניין מקלן של הריאות ובוחינת אמיןונם מן הראיו להוסיף, למען שלמות התמונה, כי יתכו נסיבות קיצונית שבהן תעלת שאלה זו כבר בשלב הדיוני האמוריו כר נקבע בשעתו, באנגליה, בוגדר כלל של פרקטיקה (practice note), כי את הטענה אשר לפיה אין להшиб לאשמה ניתן להעלות, בעיקר, בהתקיים אחד משניים אלה: א. כאשר לא הובאה עדות כשליה כדי להוכיח יסוד חינוי ומרכזי של האשמה, או ב. כאשר הסתבר בעליל, על פניו, כי כל הריאות שהובאו על-ידי התביעה הן כה בלתי-אמינות עד שאף ערכאה שיפוטית בת-דעת בעלייל כה בלתי ראיות לאמון, ששם-בית-משפט לא היה סומר עליהם. נהפוך הוא, ניתן להגיד, שבשלב של הבאת ראיות התביעה לא הייתה כל מחלוקת של ממש לגבי העובדות העיקריות, שפורטו לעיל. לפיך לא היה כל מקום, באותו שלב, לבחון את מקלן של הריאות ולהביע דעתו כל שהוא על מהימנות העדים.

גם הסתמכותו של השופט המלמד על 'ירסת' המשיב לא הייתה במקומה. העבודות, שבהן הודה המשיב בהודעות במשפטה, יכולות לשמש בידי התביעה כראיות נגדו, אך הסברים שהוא נתן באותו הודיעות אינם בבחינת גירסה, שעל בית המשפט לשקל את מהימנותה, אלא אם כן אמר הנאשם את הדברים בעדותו בבית המשפט, כאמור, המשפט עוד לא הגיע לשלב זה."

9. מבלי להיכנס למסקל הריאות שהגישה המאשימה ומהימנותן, והרי שלהש��פני ניתן לומר, כי לכואורה ישן ראיות המבוססות את העבודות המפורטות בכתב האישום. לפיך, כפי שנקבע בפרשת "shedmi" הנ"ל, הרי שעל המבוקש להшиб לאשםתו.

10. אמנם, במהלך שמיית הריאות הועלתה, באמצעות ב"כ המבוקש, הגירה לפיה חלק מן התשלום לשפק נועד עבור אחינו, ולגירסה זו תימוכין בהודעה שנגבתה מן המבוקש, אלא שגירסה זו, שניכר כי היא נדבר ממרכזי בהgento, לא נשמעה בעדות מפי המבוקש בבית המשפט, ועל-כן לעת זו יש לראות בה כלל היתה.

11. בעניין הגשת עדותו של הנאשם בהסכם קבע בית המשפט העליון בע"פ 115/82 **הail מועד נ' מדינת**

ישראל, פד"ו ל"ח(1) 197 (1984), כר:

"השאלה הראשונה היא, אם יש כוח ראייתי לדברים שהודאה זו, ככל שהם באים לדבר בזכותו של המערער, שהרי בחר המערער לשток בבית המשפט ולא העיד עליהם בעדות? בע"פ 325/64 [24], בעמ' 41, מצין השופט ח' כהן (כתוארו אז):

"כשMONOTHEISM לפני בית-משפט הודה שמוסר נאשם במשטרה, והוא סותרת בפרטם אלה או אחרים עדות שניתנה בשבועה בבית-המשפט - פשיטה שההודה אינה יכולה לשמש ראייה לסתור את העדות. נאשם אשר ברצונו לטעון שהודעתו במשטרה היא הודעת אמת, ואילו העדות שניתנה נגדו בשבועה בבית-המשפט היא עדות שקר, חובה עליי לחתן עדות בשבועה עצמה או להביא עדויות אחרות בשבועה לסתור את העדות שניתנה נגדו".

שכן הודה מתකבלת כראייה אף-על-פי שהיא עדות שמיעה, כאשרנו יוצאים מן ההנחה, כי הנאשם לא התווודה אלא על דברי אמת, ואילו דברים שאמר לזכותו מחוץ לCKETLI בית המשפט, כיצד יכולים הם לשמש ראייה בלי שהתכבד והעיד עליהם וחשף עצמו לחקירה שכונגד עליהם? אלא, כפי שאמר השופט ח' כהן (כתוארו אז) בע"פ 205/75 [25], בעמ' 475:

"יש וממידת ההגנות היא שלא להוציא אמירות הנאשם לרעתו מהדבוק ומהקשר דבריו, אם יהיה בכר כדי לשנות מטיב הודהה כפי שהוא התקoon לעשות (שם)".

מידת הגנות זו קיימת, כל אימת שתתקיימו שני תנאים: האחד, כי הנאשם לא העיד כלל, והוצאת הקטעים המדברים לזכותו תפגום בתמונה הכללית המתקבלת מן הודהה כולה; והתנאי האחר הוא, כי הודהה זו שימשה הבסיס הבלעדי להרשעה או חלק חיוני לביסוסה (ראה ע"פ 228/76 [26], בעמ' 143).

אולם גם אם מתקבלת הודהה על קרעה ועל קרביה "אין זאת אומרת שבית-משפט חייב לקבל כעבודות מוכחות כל מה שנאמר בהודעות אלה, בין לרעת הנאשם ובין לטובתו: ראייה היא, ושיקול היא צריכה" (ע"פ 439/73 [27], בעמ' 788). וגם לעניין זה נוהגים אנו מנהג של פליגין דיבורא".

12. הנה כי כן, אמירות מזכות בהודעות שמוסר נאשם, אין מהוות בדרך כלל, חלק מן המסתכת הראייתית, גם במקרים שבו ההודעות הוגשו בהסכמה.

13. היהת והמאשימה הציגה ראיות ולפיין המבקש העביר, לספק הרכב, סכום הגבואה מן הסכום המופיע בראשמו היבוא, איזו بلا עדות של המבקש, הוא חשוף לכ准确性 להרשעה.

על המבקש להשיב לאשמו, ולהביא את גירסתו בעדות, שכן, כאמור, לגרסתו "המצאה" אין ערך בשלב זה, כל עוד לא מסר את עדותו בבית המשפט.

בהתאם לכל המפורט לעיל הבקשה נדחית.

אני קובע לשמיית פרשת ההגנה ליום 27/3/2017 מהשעה 12:00 עד לסיום.

ניתנה היום, כ"ב אלול תשע"ו, 25 ספטמבר 2016, בהעדך
הצדדים.